Марија Ракић Шаранац

ДИЈАПОЗИТИВ

*** (деца)

Колико их само познајемо
Док их називамо анђелима
И додељујемо својства
Која припадају божанствима?
Док их грдимо, кудимо, не верујемо и не разумемо?
Иако су нам из утробе испали
И део су и тебе и мене
Не знаш када ће доћи плима
Не знаш о чему мисле кад их опколи ноћ
Шапућу ли у сну док чврсто спавамо
Верујући да смо дали све од себе
Да се ни у светлу не изгубе.
Верујемо да је у њима и небо и сунце
И дрвеће шуштећих крошњи
Да са морем плешу и ходају по облацима
Док се истовремено бојимо да су заточеници времена
О коме ништа не знамо, за којим каскамо опирући се.
Колико их познајемо кад поруке које нам шаљу
читамо онако како нама одговара?

***

Замак је у песку
Висок, а облих ивица
Опкољен животом
Вредних малих руку
Које управљају малим пластичним грабуљама и лопатама.

На обали су птице.
Дошле су однекуд
У потрази за храном
Раширеним крилима грлећи небо
Опкољене знатижељом
Радозналих очију од којих се ништа не може сакрити

ДЕДА I

Последњих неколико лета свог живота
деда је једва крећући се
из своје собе излазио на наткривену терасу
не би ли оним здравим оком
посматрао косачицу којом чешљам влати траве
подешавајући висину ножа.

ћутао би тако непомичан сатима
ћутала бих тако у покрету и ја –

свако у својим мислима.

никада га нисам питала
шта види и о чему мисли
само бих некад приметила усну извијену у осмех
некад грашке зноја
које се сливају низ лице и стапају са сузама
као да перу трагове живота са остарелог лица.

сада знам шта је оставио у наслеђе.

ДЕДА II

Није имао другаре да га испрате када је умро.
ту су били само његови бројни потомци.

то је привилегија, помислила сам
док су га рођена деца оплакивала.

градити градове, бити цењен
у сваком дану наћи смисао
и славити живот чашицом ракије пре јела
не признавати смрт
јер су га туђе у детињству
бацале с места на место

сутра је увек настављао даље

као и тог дана када је умро

да покрива кровове домова
као да рукама досеже небо.

ПУЖ

Пуж је дошао до дрвета
Као истински становник земље
Који кроз векове носи терет
Сопствене морфологије.

Тај је терет истовремено и благослов
У који може да се сакрије
Да му нико не види лице
Ожиљак на образу и срце
Што гласно бије у несигурности траве.

Покуша ли да га се ослободи
Постаће голаћ
Кога лако и неприметно
Може да згази слобода
Па да без гласа на сунчевој светлости
Заувек гледа у ноћ.

ПТИЦА

На билобу је слетела птица
Прогнана хладноћом
Са јужне хемисфере

Крилима реже ваздух
И лепетом прави
Оригами на ветру

У тренуцима тишине
Прекида ти ток мисли
Својим цвркутом

Запиташ ли се о чему пева
Нарушићеш ред уходаног викенда
И познату досаду
У којој ти навиру мисли о смислу

Зато бираш да се препустиш
Јер можда на тебе падне
Позлаћена јутарња киша.

ЖИВОТ

Док ходаш боса у јунско јутро
и око врата ти је фото-апарат
У коме су остала
зрнца песка са давних летовања,
Како би било да
Ухватиш мисао да је наш живот бескрајан?

И онда кроз објектив посматраш
Како те гледа док позира
За ненадане успомене
И место више није важно:
Гране се њишу док ваздух игра
Лишће се нагиње у тренутку издаха и пита те:
– На коју ћеш звезду?

Док покушаваш да се сетиш
својих снова, затим наде
На влажну земљу ће се
Бешумно докотрљати
Пешчаник који истиче
И ти би могла
Да га окренеш
Ако желиш

*** (из старог албума)

Бескрајан је тај дан
када је усликано округло мало лице
и млечни зуби

Рука што је држала фото-апарат ухватила је и
бистар плавооки поглед уперен иза објектива
у неког ко каже: насмешите се

сиви џемпери са слике
које је баба плела
да греју срца у родитељском загрљају
надживели су детињство

Осећа се мирис младих јагањаца
иако се јагањци не виде
и мирис беле кафе коју ће јој направити чим
на филму буду 24 фотографије